

Talán elérkeztünk a végidőkhöz

Interjú Burke bíborossal

*Raymond Burke bíboros sokszor szerepelt a hírekben az elmúlt évben. 2016 novemberében három másik bíborossal együtt ő nyújtotta be Ferenc pápának a híres dubiát - öt kérdést Ferenc pápa családról szóló apostoli buzdításával, az **Amoris Laetitia**val kapcsolatban.*

*Azután az amerikai bíboros egy a **Máltai Lovagrendben** zajló hatalmi harcba csöppent, amikor a Szentatya őt a rend patrónusának nevezte ki. Ezt egy meglepetésszerű kinevezés követte az Apostoli Szignatúra, azaz az Egyház legfelsőbb bíróságának tagságába. A bíboros 2008 és 2014 között ugyanennek a testületnek a prefektusa volt, 2014-ben Ferenc pápa távolította el ebből a tisztségéből. Burke bíboros gyakran emelt szót az Egyházban növekvő zűrzavarral szemben, amely a liturgiát, a katolikus identitást, és magát a hitet is érinti.*

*A **Catholic Herald** munkatársa, Paolo Gambi, nem sokkal a dubia kiadásának egyéves évfordulója előtt ült le interjút készíteni a bíborossal. Az interjú elsőként a **Catholic Herald december 1-ei számában** jelent meg. Az alábbiakban ennek az interjúnak a magyar fordítását közöljük.*

Paolo Gambi: Eminenciád nemrég úgy utalt a mai időkre, mint amelyek „valóban apokaliptikusak”. Ehhez hozzátette azt is, hogy az Egyházon belüli „zavar, megosztottság, és tévedés”, amely a „pásztoroktól” még a legmagasabb szintekről is érkezik, azt jelzi, hogy „talán” a végidőkben vagyunk. Segítene megérteni nekünk, hogy mit értett ezalatt?

Raymond Burke: Jelen pillanatban zavar és tévedés van az Egyház legalapvetőbb tanításai körül, például az házassággal és családdal kapcsolatban. Az ötlet például, hogy a rendezetlen kapcsolatokban élők szentségekben részesülhetnek, mind a házasság felbonthatatlanságával, mind az Eucharisztia szentségével kapcsolatos igazság megsértését jelenti.

Szent Pál első levelében a korintusiakhoz azt írja, hogy mielőtt Krisztus Testét magunkhoz vesszük, meg kell vizsgálnunk magunkat, máskülönben az Oltáriszentség méltatlan vételével a saját ítéletünket esszük. A mostani zavar az Egyházban még ennél is tovább megy, mivel ma zavar van abban is, hogy vannak-e olyan cselekedetek, amelyek belsőleg rosszak, ez pedig, természetesen, az erkölcsi törvény alapja. Amikor ezt az alapot elkezdik az Egyházban megkérdőjelezni, az emberi élet egész rendjét, és magát az Egyház rendjét veszélyeztetik.

Ezért tehát úgy tűnik, hogy a mai, szekularizmusra és teljesen emberközpontú megközelítésre épülő világban, ahol azt gondoljuk, hogy létrehozhatjuk a saját meghatározásunkat az életről, a családról, stb., maga az Egyház is zavarodott. Ilyen módon az az érzésünk lehet, hogy az Egyház azt a látszatot kelti, mintha nem állna szándékában engedelmeskedni a mi Urunk parancsainak. Akkor pedig talán elérkeztünk a végidőkhöz.

Paolo Gambi: Tudna nekünk friss hírekkel szolgálni a „formális korrekcióról” [ti. az *Amoris Laetitia*éről]?

Raymond Burke: Nem mondhatok túl sokat. November 14-én lesz egy éve, hogy a dubia kiadásra került. A teljes megválaszolható kérdés még mindig az, hogy hogyan lépünk tovább, mivel egyáltalán nem kaptunk semmilyen választ, még a dubia tudomásulvételét sem, amelyek ugyanakkor nagyon komoly kérdések. Azt hiszem, most semmi mást nem mondhatok.

Paolo Gambi: Mi az Apostoli Szignatúrába történt visszahelyezésének a helyes interpretációja?

Raymond Burke: Bíborosként a római kúria különféle dikasztériumaiban szolgáltam már. Ami azt illeti, jelenleg csak két dikasztériumot szolgállok, a Szentté Avatási Ügyek Kongregációját és a Törvényszövegek Pápai Tanácsát. Nyilvánvaló előképzettségem van a kánonjogban, és különösen a jogtudományban, ezért bizonyos értelemben az új kinevezésem logikus lépés. Ezen túl nem szeretnék találgatni arról, hogy mit is jelenthet.

Paolo Gambi: Az olasz püspöki konferencia főtákosára, Nunzio Galantino püspök nemrég kijelentette, hogy a reformáció „*a Szentlélek eseménye*” volt, és nap mint nap a protestáns világ felé kacsingató egyházi vezetőkről olvasunk. Eközben egy olyan bizottságról is olvashattunk, ami az Eucharisztia közös szentségi értelmezésének elvén dolgozik (amely híresztelést később a Vatikán tagadott). Végülis mindannyian protestánsok leszünk?

Raymond Burke: Nos, én nem értem, hogyan mondhatja valaki, hogy az Egyház megosztása a Szentlélek cselekedete volt. Ez egyszerűen értelmetlen. Azt pedig nem tudom, mi ennek a bizottságnak a lényege, de nem lehetséges közös eucharisztikus ünneplés a lutheránusokkal, mivel ők nem hisznek az Eucharisziában úgy, ahogyan azt az Egyház tanítja, és nagyon jelentős módon ők nem hisznek az átlényegülés tanában, vagyis hogy a kenyér és bor lényege a szentmise átváltoztatásának pillanatában Krisztus Teste és Vére lényegévé változik át. A katolikusok részvétele valamiféle ökumenikus Eucharisziában a katolikus hit elhagyását jelentené. Ez alapjaiban téves ökumenizmus, ami súlyosan károsítaná a hitet és a lelkeket.

Paolo Gambi: Az egyik homíliájában kijelentette, hogy „*A szentmiserítus reformjának lényege bizonyos értelemben jelentősen elhomályosult; az isteni cselekmény a szentmisében, ami a menny és a föld egyesülése, egyeseket arra a téves vélekedésre vezetett, hogy a szent liturgia olyan cselekmény, amit egy bizonyos módon kreáltunk meg, és amivel ezért kísérletezgetni lehet.*”

Igaz az, amit sokan gondolnak és mondanak, hogy a mise ünneplésének ez az új módja szükségszerű következménye volt a II. Vatikáni Zsinatnak?

Raymond Burke: A szentmise új rítusának pontos formája nem szükségszerűen a II. Vatikáni Zsinat következménye. Valójában a szentmiserítus reformja, ahogyan azt kiviteleztek, nem követte hűen - ahogy pedig kellett volna - azt, amit a II. Vatikáni Zsinat tanított és akart. Ezért beszélünk ma a „reform reformjáról”: másszóval újra meg kellene vizsgálnunk azt, hogy hogyan lehetne a miserítust a zsinathoz hűebben megreformálni.

Kétségtelen, hogy a zsinat előírta a miserítus bizonyos reformját. Egyesek azonban elítélték a reform megvalósításának módját, mint ami bizonyos szempontból túl erőszakos volt, (a szentmise) olyan sok jellegének eltávolításában, hogy már nehéz volt látni a folytonosságot a zsinat előtti és utáni rítusok között. Természetesen a folytonosság nélkülözhetetlen, mivel a szentmise rítusa az első keresztény századokból maradt ránk szervesen élő valóságként; nem lehetséges egy „új” mise egy teljesen új miserítus értelmében. Valamilyen módon az Apostoli Hagymányt kell kifejeznünk, ahogyan az ránk maradt.

Paolo Gambi: Lehetséges manapság a hagyományos liturgiát úgy kérni, hogy emiatt ne tekintsek az embert Ferenc pápa vagy akár még az egész Egyház „ellenségének” is?

Raymond Burke: Igen; tulajdonképpen a római rítus mindkét formájának ünneplését - az ősi és hagyományosabb formáét, és a rendes formáét - normálisnak kell tekinteni az Egyházban. XVI. Benedek pápa 2007-es *Summorum Pontificum* motu proprioja óta a papok szabadon ünnepelehetik a rendkívüli formát.

Ezért tehát semmi ok nincs azt hinni, hogy a római rítus rendkívüli formájának ünneplése azt jelenti, hogy valamiféleképpen tüntetőek vagy a pápa ellenségei vagyunk.

Paolo Gambi: De hogyan használhatjuk a „katolikus” szót annak a bíborosnak a leírására, aki a régi misét ünnepli és a család értékeit védelmezi, és egy olyan püspök leírására is például, mint Rodez et Vabres püspöke, François Fonlupt, aki nemrég egy hindu elemekkel bíró rítus után szentelt egy papot? Mi az, ami mindannyiunkat egyben tud tartani?

Raymond Burke: Inkább „ki”, mint „mi”. Aki összefog minket, az Jézus Krisztus, aki az Egyház megszakítatlan hagyományában jön hozzánk, a tanításában, a szent liturgiájában, az egyházfegyelmi gyakorlatában, és a kormányzásában. Nem hallottam arról az esetről, amit említett, de egy olyan püspök, aki egy papot egy furcsa rítus szerint próbál felszentelni, az megszakította a közösséget az Egyházzal.

Paolo Gambi: A Máltai Lovagrend patrónusaként van bármi új híre a rend szokatlan helyzetéről?

Raymond Burke: A pápa kihirdette, hogy az ő egyetlen képviselője a rend felé Becciu érsek (a vatikáni államtitkárságról). Meghagyta nekem a „patrónus bíboros” címet, de semmiféle funkcióm nincs jelenleg. Ezért semmilyen információt nem kaptam sem a Máltai Lovagrendtől, sem a pápától.

Paolo Gambi: Nézzen el nekem egy utolsó bolondos kérdést: mit tenne először, ha megválasztanák pápának?

Raymond Burke: Nem hiszem, hogy fennállna ennek a veszélye. De nem magamról szólva, azt hiszem, az első dolog, amit bármelyik pápa megtehetne, az, hogy egyszerűen hitvallást tesz az egész Egyházzal együtt, mint Krisztus helytartója a földön. A legtöbb pápa ezt megtette, általában egy első enciklikával, mint Szent X. Piusz pápa is az *E Supremi* enciklikájával. Szent II. János Pál pápa *Redemptor Hominis*-a is egyfajta hitvallás, ami újból felidézi, hogy az Egyház Krisztus Teste, az Egyház Krisztushoz tartozik, és mi mindannyian engedelmesek vagyunk az Ő szolgálatában.